

си. Затова отива да свърши по медицина и хирургия. Още въ Атина той започва отчаяна борба за спасяване на българските младежи, що се учатъ изъ гръцките училища, и прави енергични ходатайства да се настаняватъ българи въ руските учебни заведения.

Връща се при съотечественитѣ си въ Ромъния. Тѣхъ той ръководи, просвѣщава, лѣкува. Той взима живо участие въ Кримската война. Ако бѣ живъ презъ 1869—1870 г., той би билъ членъ на Българския централенъ революционенъ комитетъ въ Букурещъ наредъ съ Левски и Каравеловъ. А защо не е отишелъ съ Раковски? би запиталъ нѣкой. За това могатъ да се дадатъ нѣколко обяснения. Най-вѣроятното е, че той не е вѣрвалъ въ успѣха на едно дѣло, което не се основавало още на общонародна подготовка, а се кроило да се извърши съ хайдушки налитания. Това се вижда отъ статията му „Ще се освободи ли българскиятъ народъ, кога и какъ?“ сжщото обяснение намираме въ точка 7-ма на неговия политически заветъ. Ако д-ръ Селимински бѣ останалъ въ Цариградъ, той щѣше да вземе едно отъ първитѣ мѣста между църковнитѣ борци, чиято дейность той високо ценя.

Колкото се отнася до неговитѣ научни работи, може смѣло да се каже, че той далечъ надминава своитѣ съвременници, защото по всичко личи, че е усвоилъ възгледитѣ на позитивната наука отъ първата половина на XIX-то столѣтие. Неговиятъ мирогледъ по всички въпроси, които вълнуватъ човѣшкия умъ, е закрѣгленъ и добре обоснованъ.

Преценявайки така цѣлокупната дейность на д-ра Селимински, ние не се колебаемъ да го поставимъ въ реда на нашитѣ първи учени, будители и щедри дарители презъ епохата на народното възраждане.
